

DUMNEZEU LUCREAZĂ PRIN TAINA ÎNTRUPĂRII SALE

Suntem aproape de sfârșitul anului 2019 de la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos. Viața noastră obișnuită, cu bucuriile, dar și cu grijile ei de zi cu zi, se schimbă puțin la cumpăna dintre ani. Acum petrecem mai mult timp în familie, ne vedem cu prietenii, ne facem planuri pentru anul care vine. În această ambianță, puțin diferită față de restul anului, auzim cântece de colind, iar preotul vine în casa noastră cu icoana Nașterii Domnului. Nașterea Domnului Hristos este cel mai important eveniment din istoria lumii. Coborârea lui Dumnezeu printre oameni îl reazășază pe om în legătură cu Cerul. Sărbătoarea Nașterii Domnului ne arată că Fiul lui Dumnezeu a luat trup din trupul nostru, că S-a făcut părtaș



vieții noastre. Viața lui Hristos poate fi și viața noastră. El devine Fratele nostru mai mare, iar noi Îi suntem fii și frați. Ceea ce s-a întâmplat la Betleem, nu reprezintă doar un eveniment petrecut atunci, ci este ceva care ne atinge pe noi, care influențează viața familiei, a celor pe care îi cunosc sau Îl vor cunoaște în viitor. Puțini sunt cei care cred și simt în acest fel. Se repetă și astăzi cele petrecute atunci, când doar

magii și păstorii L-au recunoscut pe Hristos la Nașterea Sa. Apoi, s-au adăugat și alții, dar tot puțini au rămas. Acum se întâmplă la fel. Faptul că suntem la biserică în această zi, arată că ne așezăm între cei care-L urmează pe Hristos. Dumnezeu acordă fiecăruia libertatea de a alege: „Iată, stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine”. De ce așteaptă Dumnezeu cu răbdare multă la ușa inimii noastre? Pentru că El „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină”. Pentru că „Dumnezeu vrea să lucreze pururea și în toți taina întrupării Sale”, după cuvântul Sfântului Maxim Mărturisitorul. Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu ne arată, pe de o parte, existența unui moment istoric bine definit. Pe de altă parte, această Taină este rânduită a se împlini și în viața noastră, aici și acum. Cum se realizează aceasta? Taina întrupării lui Dumnezeu se împlinește în om prin Botez, când chipul lui Hristos se înrădăcinează în ființa cea mai dinlăuntru a omului. Cel botezat renaște în Hristos duhovnicește, se unește și-și face ale sale simțirile și funcțiile trupului lui Hristos. Prin ungera cu Sfântul și Marele Mir, noul botezat primește darurile Duhului Sfânt, care fac posibilă creșterea omului în viața duhovnicească. Prin dumnezeiasca împărtășanie, omul botezat și pecetluit cu Duhul → → →

Sfânt, primește Trupul și Sângele lui Hristos sub chip de pâine și vin. Taina întrupării lui Dumnezeu în viața omului se împlinește și prin păzirea poruncilor în viața de zi cu zi. Căci „Domnul este ascuns în poruncile Sale. Și cei ce-L caută pe El, Îl găsesc pe măsura împlinirii lor”, spune Sfântul Marcu Ascetul. Prin cuget smerit și duh de pocăință, dar mai ales prin iubire și rugăciune, omul se întărește în conștientizarea prezenței lui Dumnezeu în sine. Sărbătoarea Nașterii Domnului cuprinde în sine marele eveniment petrecut la Betleem, precum și marea taină a nașterii lui Hristos în inima noastră. Prezența lui Hristos-Dumnezeu în noi presupune că viața noastră tinde să fie precum viața Lui ca Om. Sfântul Apostol Pavel vorbește despre nevoia ca oamenii să dobândească „gândul lui Hristos”. Are gândul lui Hristos „cel ce cugetă ca Hristos și prin toate îl cugetă pe Hristos”, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul. Părintele Dumitru Stăniloae, ne îndeamnă „să ne comportăm asemenea lui Dumnezeu Cel a toate iubitor față de toate”. Omul este chemat să iubească precum Dumnezeu, adică să aibă „inima plină de cea mai fierbinte iubire, iubirea lui Dumnezeu”. Aceasta se arată printr-o sensibilitate aproape sfâșietoare pentru orice durere străină, o sensibilitate mai mare ca pentru durerea proprie. Iubirea care îl aseamănă cel mai mult pe om cu Dumnezeu este arătată în rugăciunea pentru vrăjmași, care, împreună cu Sfânta Liturghie, mențin lumea întru existență. Iubirea pentru vrăjmași apără lumea de „focul dezbinării atotcuprinzătoare”. Prin dumnezeiasca Euharistie se oferă un permanent izvor al înnoirii pentru întreaga lume și hrană pentru societate. Viața lui Hristos curge în corpul social și adapă toate formele vieții sociale. Iar viața lui Dumnezeu este cea mai mare putere transformatoare pentru istorie. Este atât de necesar ca viața lui Hristos să devină viața noastră. Avându-L pe Hristos în viața noastră, vedem lumea și evenimentele din ea prin ochii lui Dumnezeu. Recunoaștem prin aceasta că Iisus Hristos este măsura tuturor lucrurilor dumnezeiești și omenești. El este idealul nostru cel mai desăvârșit. În El găsim răspunsul la toate problemele noastre, care, fără El, ar fi de nerezolvat. El este cu adevărat axa universului. Spre Domnul Hristos se cuvine să ne întoarcem. În El să ne punem nădejdea. Toate celelalte sunt trecătoare și schimbătoare. Hristos, „ieri și azi și în veci, este același”. El este Stânca pe care n-o iau valurile. El este Coloana care nu se clatină. El este Apa cea vie, Pâinea cea spre ființă, Lumina lumii, Calea, Adevărul și Viața. Acum, în zilele de sărbătoare închinat Nașterii Domnului, să avem sufletul, inima și toată ființa îndreptate spre Dumnezeu. Gândul nostru să cuprindă în rugăciune și iubire pe cei dragi ai familiei noastre, dar și pe cei care suferă boli și nedreptăți pe fața pământului. În acest duh să petrecem Crăciunul, în această perspectivă să-i înțelegem semnificația și din bogăția de har a Betleemului să ne adăpăm sufletul însetat de adevăr și bucurie.

Hristos Se naște, slăviți-L!

Rugăciunea este creație nesfârșită a iubirii de Dumnezeu

În așezarea omului înaintea lui Dumnezeu, tăcerea ocupă multe intervale de timp, dar ea ar trebui să fie doar expresia unei tensiuni ființiale, a unei desăvârșite și deosebite simțiri negrăite a harului dumnezeiesc. Străbătând această tăcere densă, această uimire a făpturii în fața Creatorului ei, rugăciunea izvorăște din sufletul nostru asemenea unui foc viu și mistuitor al iubirii. Există în viața fiecărui creștin o clipă pe care timpul nu o poate surpa, pe care uitarea nu o poate atinge, pe care amintirile, atât de subiective uneori, nu o pot modifica. Este clipa întâlnirii vii, directe, cu harul lui Dumnezeu. Din acel moment, sufletul nu mai rămâne același; el simte că lumea în care a trăit până atunci va rămâne pentru totdeauna străină de cea care i s-a descoperit. Tot ce înainte i se părea frumos, viu, deosebit, îi apare acum tern, mort, mediocru. Adevărata rugăciune către Dumnezeu Cel adevărat este împărtășire cu Duhul lui Dumnezeu; El aduce duhul nostru în starea de a contempla veșnicia. Fiind har ce se pogoară de Sus, actul rugăciunii depășește firea noastră pământească, în virtutea cărui fapt i se împotrivesc trupul nostru stricacios, neputincios a se înălța în tărâmul duhului. I se împotrivesc intelectul, neputincios a purta nemărginirea, clătinat de îndoieli, respingând tot ce îi depășește înțelegerea. Rugăciunii i se împotrivesc mediul social în care trăim, care își organizează viața cu alte țeluri, diametral opuse rugăciunii. Rugăciunea nu este răbdată de duhurile potrivnice, însă renaște lumea zidită din căderea ei, biruind stagnarea-i în rutină și inerția, printr-o mare încordare a duhului nostru în a urma poruncilor lui Hristos. Lupta devine deschisă. Sufletul se transformă într-un câmp de bătălie, într-o arenă deschisă a înfruntării dintre duhurile răutății și Duhul dumnezeiesc. Acest război afectează sufletul nostru într-o asemenea măsură, încât adesea ne putem simți sfâșiați, neputincioși, incapabili de a accesa vreodată treapta pe care Dumnezeu ne-a făgăduit-o: cea a înnoirii prin pocăință și, implicit, a îndumnezeirii ființei noastre. Însă abia acum simțim că suntem vii, că ne-am desprins de o existență aparentă pe care milioane de oameni o duc din inerție deoarece nu l-au cunoscut pe Dumnezeu Cel adevărat. Și tot atunci descoperim puțin câte puțin adevărata noastră viață interioară și, în special, când folosim Rugăciunea inimii. Sunt clipe în care rugăciunea pare slabă, neputincioasă în a se desfășura, în a trece la o simțire vie. Aceste clipe se pot transforma în ore, zile, ani. După o stare minunată de har putem ajunge la una de împietrire sufletească, de lipsă totală de percepere a ceea ce suntem chemați să trăim împreună cu Dumnezeu. Grea este nevoița pentru rugăciune: se schimbă stările duhului nostru; uneori rugăciunea curge în noi precum un râu puternic; alteori însă inima rămâne uscată. Rugăciunea înseamnă a destăinui lui Dumnezeu toată jalnica noastră stare, tot ce este legat de împrejurările existenței noastre. Dumnezeu știe că putem spori rugăciunea noastră pentru a atinge niveluri nebănuite ale ei. La început, ne lepădăm de păcat. Apoi, ne ajută să ne întregim răbdarea, iar, în cele din urmă, ne desăvârșește iubirea și rugăciunea. Să stăruim în rugăciune, să stăruim în strădanie, să petrecem măcar o zi fără păcate. Tot restul vieții ni se va da de Însuși Dumnezeu pentru a petrece în viață curată pentru iubirea aproapelui și slăvirea lui Dumnezeu.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni-Marti 23-24 decembrie	11:00-18:00	AJUNUL CRĂCIUNULUI
Miercuri 25 decembrie	07:00-10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Joi 26 decembrie	07:00-10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Vineri 27 decembrie	07:00-10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Sâmbătă 28 decembrie	17:00	Vecernie
Duminică 29 decembrie	07:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Vecernie

Hristos Se naște ca pe noi să ne mântuiască

În articolul al treilea al Crezului mărturisim adevărul de credință că Fiul lui Dumnezeu „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om”. Cum s-a întâmplat Întruparea Fiului lui Dumnezeu aflăm din Sfânta Evanghelie în care vedem și împlinirea profețiilor mesianice care au vestit venirea lui Hristos. Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu S-a întrupat la plinirea vremii, atunci când omenirea era pregătită de providența divină pentru primirea Lui. Această pregătire s-a realizat prin legea morală naturală manifestată în conștiință, despre care ne vorbește Sfântul Apostol Pavel (Romani 1, 19-25). Cuvântul lui Dumnezeu pregătește lumea pentru venirea Sa prin prorocii Vechiului Testament. Faptele pe care le întâlnim în Vechiul Testament sunt simboluri care pregătesc oamenii în vederea Întrupării Cuvântului lui Dumnezeu. În Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-au împlinit toate profețiile mesianice, iar prin întruparea, nașterea, jertfa Sa pe Cruce, moarte, înviere și înălțare la cer, lumea a fost mântuită de păcatul strămoșesc al Protopărinților Adam și Eva. Profețiile mesianice au avut ca scop anunțarea venirii lui Mesia, prin care se va realiza mântuirea oamenilor. Ele apar odată cu începutul neamului omenesc. Astfel, Persoana Mântuitorului Se află prezentă în istoria mântuirii oamenilor de la început până la final. Nașterea Domnului a adus lumii lumina cunoștinței, adică a cunoașterii lui Dumnezeu, și, prin aceasta, căi către mântuire prin Hristos, Domnul vieții. De aceea, după cuvântul părintelui Cleopa, să ne pregătim, că vine Hristos în lume s-o împace și s-o înnoiască, căci lumea nu mai poate trăi fără El. Vine în casele și-n inimile noastre, să ne nască din nou, să ne ierte păcatele, să ne dăruiască Trupul și Sângele Său, să ne prefacă inima împietrită în Biserică vie, în altar de rugăciune și de jertfă.

PAROHIA
IZVORUL
TAMADURII

Subiți credincioși,
Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze
zilele Crăciunului
cu sănătate, pace și bunăvoință.

PAROH, *Preot*
Ioan Alupoai